

kast, et Exposé, hvorpaa denne Fremgangsmaade kunde begrundes? Thi Ministeriet maatte dog sige sig selv, at den maatte give Anledning til Kritik. Der foreligger intet Svar fra Ministeren; han har udtalt, at han ikke finder Anledning til overhovedet at give noget Svar.

Der er endnu en Kategori at omtale. Efter at have nævnt de afgaaede kommanderende Generaler og den afdøde Direktør siger Ministeren: „med flere andre“. Hvem er nu disse flere andre? Det maa vel være Generalinspektøren. Det er i alt Fald utænkeligt, at den Slags Forfremmelser skulle være foretagne uden nogen Forhandling med Generalinspektøren for Fodfolket. Jeg vilde anse det modsatte for i høj Grad utilbørligt overfor denne høje Stilling. Jeg gaar derfor ud fra, at det er utænkeligt, dette skulde være sket. Saa staar altsaa tilbage dette: Har Fodfolkets nuværende Generalinspektør da virkeligt billigt eller selv foreslaaet de skete Forfremmelser, 7 Spring af 13 Avancementer? Hvis det er Tilfældet, kunde det nok forundre samtlige Hærens Officerer, thi det er en Kendsgerning, at disse Avancementer ere udelukkende tilfaldne Generalstabsofficerer, men det er ogsaa en Kendsgerning, at den Generalinspektør, der for Øjeblikket staar for Styret, har ikke en eneste Dag tjent i Generalstaben, han er ren og skær Trouppier. Men at denne udmærkede, flinke Mand saaledes skulde have sparket til den Stige, ad hvilken han selv er krøben op, at han skulde billige dette System, det anser jeg for utænkeligt, forinden Ministeren giver mig Bevis derfor. Dette er Stillingen. Der bliver ikke mange af disse højtstaaende Officerer at støtte Begrundelsen paa.

Der bliver da kun tilbage, at Ministeren siger: Jeg tager baade det moralske og det juridiske Ansvar paa mig. Nu har jeg udtalt som min Mening, at jeg deler ikke hans Anskuelse om, at han kan faa det moralske Ansvar. Men vil Ministeren have baade det moralske og det juridiske Ansvar, henstiller jeg til den højtærede Minister, at han benytter dette Ansvar til nu at komme bort fra det System, som med Nødvendighed maa ruinere Hærens Kadrer, og at han tager det moralske og juridiske Ansvar for at gaa tilbage til det, der har vist sig tilstrækkeligt holdbart. Lad ham stille Fordringerne saa strænge, som han vil, for Avancement fra subaltern til Stabsofficer, men naar disse Fordringer ere sket Fyldest, lad ham da tage efter Anciennetet indenfor Rækkerne, og

lad ham da kun benytte den Slags Spring, som tidligere er anvendt, naar det drejer sig om enkelte vanskelige Posters Besættelse.

Jeg har ikke kunnet andet end fremføre disse Bemærkninger. Jeg har fundet mig forpligtet til at gennemgaa dette Materiale, fordi Ministeren saa stærkt holdt paa, koncentrerede sit Forsvar paa „Forudsætningerne“. Jeg har ikke kunnet finde disse Forudsætninger noget Steds, og jeg tør trøste mig til at sige, at det er unødvendigt at søge dem, thi naar de 14 Krigsministre, der alle vare militære og militært opdragne, have været fuldstændig enige om at følge en Vej udenfor disse „Forudsætninger“, turde det være mærkeligt, om den første civile Krigsminister, vi have, den 15de i Rækken siden 1867, var den eneste, der havde fundet den rette Vej til at føre disse Forfremmelser ind i det rigtige Spor. Jeg tror ikke paa, at det er Tilfældet, og derfor har jeg søgt at raabe Vagt i Gevær.

Krabbe: Den ærede Ordfører har allerede henledet Tingets Opmærksomhed paa, at et Mindretal, hvoraf jeg er Medlem, har fremsat Begæring om Oplysninger fra Regeringens Side, og at Finansudvalgets Flertal har modsat sig, at denne Begæring fremmedes. Dette vil findes under Betænkningens Nr. 183 og 185. Man vil deraf se, at det, som vi ønskede, var, at der skulde rettes en Anmodning til Forsvarsministeren om at meddele Udvalget en Fortegnelse over de Grunde, som optages af Københavns Sø- og Landbefæstning, med Angivelse for hver enkelt Grund af dens Betegnelse, Beliggenhed, nuværende Anvendelse, paastaaende Bygninger og Flademaal.

Den ærede Ordfører gav nogle Grunde for, at Flertallet ikke har villet deltage i denne Fordring til Regeringen. Disse Grunde reducerer sig til dette: Der eksisterer en Forsvarskommission, den har med denne Sag at gøre, og saa længe denne Forsvarskommission sidder, skulle vi ikke fremsætte saadanne Begæring.

Jeg tillader mig til den ærede Ordførers Ræsonnement at sige: Den Gang Forsvarskommissionen blev nedsat, hørte jeg til dem, der modtog denne Foranstaltning med et levende Haab om, at vi nu under Ledelse af en Venstreregering skulde faa en Ordning i Enighed af vort Forsvarsvæsen, at den Velgerning, som det i enhver Henseende vilde være for os baade af indre politiske og ydre politiske Grunde at komme